

Era o criză majoră în Samaria (2 Regi 6.24) pentru că Ben-Hadad, regele Aramului (aramerii sunt numiți de obicei „sirieni” în traduceriile Vechiului Testament) asediase cetatea, foametea israeliților fiind atât de mare încât se hrăneau cu capete de măgar, găinaț de porumbel iar două femei au hotărât să își fiarbă copii ca să îi mănânce. Situația era cumplită, părea fără ieșire, oamenii erau descurajați și înfricoșați, iar conducătorul țării, neputincios și confuz, în loc să caute o soluție divină, voia să îl omoare pe cel ce îl lăsase cu viață pe Ben-Hadad. Numai Elisei era liniștit și încrezător, știind că Dumnezeu va face ceva supranatural; el profetește că în următoarea zi, totul se va întoarce cu 180 grade în favoarea poporului Israel. Unii au crezut, alții nu, același lucru atunci, ca și acum!

La poarta cetății stăteau patru leproși, izolați de restul comunității, cu eticheta de „necurați”, bolnavi incurabil, așteptând moartea, suferind de aceeași lipsă de hrană. Dar cu o atitudine total diferită, iată ce spun ei: „... „De ce să stăm aici până vom muri? Dacă vom intra în

oraș, vom muri din cauza foametei din el. Dar și dacă vom sta aici, (*oricum*) vom muri. Veniți deci să ne predăm arameilor. Dacă ne vor lăsa să trăim, vom mai trăi; iar dacă ne vor omorî, vom muri.” (2 Regi 7.3,4 BVA). Foarte uniți, au gândit că, dacă stau pe loc, nu se va întâmpla nimic bun. De patru ori ei spun că vor muri și o singură dată că poate au totuși o șansă la viață. Acești leproși nu și-au pierdut speranța, deși putem spune că situația în care erau ei era mai disperată decât a celor din cetate. Atitudinea lor era că, atâta timp cât mai este o șansă, sunt gata să riște totul, să treacă la o ofensivă îndrăznească. Nu mai aveau nimic de pierdut, familia, reputația, prietenii, averea, le fuseseră “furate” de boală, acum nu mai aveau decât raportul VIAȚĂ sau MOARTE. Au refuzat să se mai victimizeze și în loc de o

așteptare înfricoșată a morții, ei au conștientizat situația într-un mod lucid și radical: “de ce să stăm în pasivitate și autocompătimire, destul! hai să facem ceva, fie că vom muri, fie că vom trăi”! Ai fost vreodată într-un astfel de punct-limită în care ai zis “eu din asta ori mor, ori viața mea se schimbă, pentru că așa nu mai pot și nu mai vreau să trăiesc”? Ai experimentat intervenția miraculoasă a lui Dumnezeu, care, prin diferite metode, te-a “scos” din locul acela dureros de sufocant, schimbându-te și pe tine și circumstanțele?

Cei patru leproși nu doar au vorbit, ci au și acționat “astfel, atunci când apunea soarele, ei au plecat și s-au dus în tabăra arameilor”. Acolo, ce să vezi?! Dumnezeu făcuse să se audă un zgomot mare de cai și care, astfel încât arameii s-au speriat și au fugit crezând că israeliții vin împotriva lor cu o mare oștire. Au lăsat, de spaimă, totul în urma lor: aur, argint, haine, multă hrană, cai, care și tot felul de lucruri. Plini de bucurie, leproșii au intrat în tabără, au mâncat, au băut și au luat pradă pe care au ascuns-o. Apoi au vorbit între ei, din nou într-o unitate perfectă, că trebuie să îi anunțe pe cei din cetate ca să vină să se bucure și ei de victoria pe care le-a dat-o Dumnezeu. Și la fel, unii au crezut, alții nu, dar în ciuda scenariilor de frică, într-un final, tot poporul a ieșit din cetate și a jefuit tabăra arameilor. Ofițerul pe brațul căruia se sprijinea regele, cel care a luat în derâdere bunătatea și puterea lui Dumnezeu, a fost călcat în picioare de oameni, la poarta cetății (2 Regi 7.2, 17-19). A murit într-un mod stupid, flămând, tocmai el, cel pus responsabil cu paza! Poate că mai erau israeliți care nu au crezut cuvintele lui Elisei, dar acest ofițer cu o poziție de autoritate și influență în popor, și-a verbalizat disprețul și necredința, contrazicându-l public pe omul lui Dumnezeu.

Să privim puțin la cei patru leproși (fără să uităm că această istorisire este din timpul Vechiului Legământ): ei au rămas în aceeași situație, bolnavi, izolați, chiar lucrurile pe care le-au luat de la aramei nu le erau prea mult de folos, locuiau tot la poarta cetății și erau la fel de stigmatizați ca și înainte. Totuși, miracolul eliberării a fost făcut cunoscut datorită lor, ei au salvat poporul întreg! În timp ce acesta stătea blocat între ziduri, Dumnezeu deja le dăduse victoria și tot ce aveau nevoie. Problema era că, din cauza necredinței și fricii, ei nu știau asta! Totul era acolo, gata pentru mai mult decât aveau nevoie dar ei nu știau și nu credeau că ar exista așa ceva! Erau descendenții lui Avraam, Isaac și Iacov, istoria neamului lor era plină de lucrări eliberatoare făcute de Dumnezeu special pentru ei, experimentaseră o

mulțime de intervenții divine, putem găsi o scuză ignoranței lor? Chiar cu ceva vreme în urmă (2 Regi.6.8), în timpul unui conflict cu același rege al Aramului, victoria le-a fost dată fără să lupte deloc, prin profetul Elisei, care îi avertiza (prin darul numit „cuvinte de cunoștință”) de locurile în care arameii voiau să îi prindă în ambuscade. Și totuși, același rege al lui Israel, în condiții de război cu același inamic, alege să vrea moartea lui Elisei în loc să îi ceară ajutorul. Ca și cum acest lider ar fi spus “Atunci s-a întâmplat că am reușit dar acum e mult mai greu, nu cred că mai avem scăpare!” Soluția era lângă el, profetul Elisei (pe vremea aceea, reprezentantul lui Dumnezeu) locuia tot acolo în Samaria, iar colaborarea regelui cu el ar fi fost, implicit, cu Cel Preaînalt. Îi mulțumim Lui că e plin de bunătate și ne iartă că uităm uneori de minunile pe care le-a făcut pentru noi.

Iată că leproșii, categoria cea mai disprețuită din vremea aceea, le-au adus vestea aducătoare de viață. Biblia nu ne spune dacă le-au mulțumit sau i-au onorat în vreun fel dar ei cu adevărat au mijlocit între cei chinuți de problemă și soluția eliberatoare a lui Dumnezeu.

În zilele noastre, în timp ce unii oameni, chiar născuți din nou, imploră strigând în mijlocul necazurilor: “Doamne, ajută-ne, ascultă-ne rugăciunea și fă ceva!”, El a făcut deja totul! Isus Hristos este răspunsul! “Dumnezeu nu a ezitat să Își dea (ca să moară) chiar pe propriul Său Fiu; și a făcut acest lucru pentru noi toți! Deci, oare nu ne va oferi toate celelalte lucruri împreună cu El?”(Rom.8.32 BVA) “În Hristos locuiește, practic, toată esența divinității. În El, care este Capul oricărei guvernări, voi sunteți total împliniți.”(Col.2.9,10 BVA)

Există un loc al abundenței, care așteaptă să fie descoperit, explorat și luat în stăpânire. Un loc pe care cei ce nu Îl au pe Hristos nu îl pot înțelege și îl consideră o nebunie dar pentru cei care trăiesc zilnic veșnicia împreună cu Duhul Sfânt, care percep în inima lor că este mai mult și continuu mai mult din El, aceasta este adevărata viață, în esență, aceasta este eternitatea. Cu dragoste, Tatăl ne invită să Îl cunoaștem pe Hristos prin Duhul Sfânt. O călătorie a cunoașterii Trinității, prin revelații, o intimitate progresivă disponibilă oricui dorește. „Dar astfel se confirmă acel text din Scriptură care spune: „Pentru cei care Îl iubesc, Dumnezeu a pregătit lucruri pe care ochiul nu le-a văzut, urechea nu le-a auzit și mintea nu și le-a imaginat.” Dar El ni le-a revelat prin Spiritul Său care știe totul – chiar și cele mai profunde

secrete ale lui Dumnezeu. Nimeni nu cunoaște ce este într-un om cu excepția spiritului lui. În mod asemănător, nimeni nu cunoaște lucrurile lui Dumnezeu cu excepția Spiritului Său. Iar noi nu am primit spiritul lumii, ci Spiritul care vine de la Dumnezeu – ca să putem cunoaște lucrurile pe care El ni le-a oferit prin harul Său.”(1 Cor.2.9-12 BVA). Nu-i așa că e minunat de răscolitor? Ca să putem cunoaște lucrurile pe care El ni le-a oferit prin harul Său! Duhul Sfânt din omul regenerat îi descoperă acestuia tainele adânci ale lui Dumnezeu. Poți să rămâi nepăsător la o așa perspectivă?! Tu nu trebuie să mai stai închis acolo, limitat de ziduri, într-un loc al foamei și nesiguranței, în conflict cu cei din jurul tău care sunt ca tine, cu frică pentru ziua de mâine, asediat și opresat de dușman (orice nume ar avea el), având o mentalitate de nenorocit și învins! Vino la proviziile supranaturale ale Tatălui pentru tine, nu trebuie decât să vii și să le iei, să ți le însușești, înnoindu-ți mintea prin Cuvântul lui Dumnezeu; ele sunt plătite deja de Hristos, El a făcut totul și ți le-a pus la dispoziție, doar să le accepți! Nu tu trebuie să muncești și să te chinui pentru ele, îți sunt oferite în dar, lasă-te schimbat de Duhul, crede și primește! Totul începe în interior, în inima ta, iar apoi se manifestă în afară, în lumea vizibilă. Dușmanii pe care îi vezi azi, nu îi vei mai vedea niciodată, amenințările lor se risipesc în vânt pentru că Hristos a luptat pentru tine și a câștigat victoria totală și definitivă, pentru ca tu să fii salvat, iertat, acceptat, una cu Dumnezeu pentru veșnicie. Primești această veste bună?

Suntem mulți fii și fiice de Dumnezeu în această extraordinară aventură a comuniunii cu Cel Nelimitat. Așa cum spunea un predicator: “Viața creștină normală este o perfectă sincronizare între ceea ce înțeleg acum și revelația în desfășurare”. O dulce odihnă în lucrarea terminată a lui Hristos, în același timp cu o pasiune de a-L cunoaște mai profund. O mulțumire și recunoștință adâncă pentru tot ce suntem și avem acum, în același timp cu o explorare plină de reverență a noi dimensiuni spirituale. Această dezvăluire mereu proaspătă a dragostei și puterii Lui, ne mișcă înainte, ne crește, ne maturizează. Asta nu înseamnă “dezvoltare personală”, nu tu te dezvolti ci Hristos își extinde Împărăția în sufletul și trupul tău. Tu nu “îți adaugi valoare”, prețul cu care ai fost răscumpărat este al sângelui lui Hristos, aceasta este valoarea ta, poate fi ceva mai mult, mai scump de atât?

Zidurile cetății, adică mentalitatea religioasă, oferă un anumit tip de siguranță și confort, un loc familiar, obișnuit, împreună cu oameni cunoscuți de multă vreme. De ce să îmi bat capul

să găsesc ceva mai bun, sunt aici de atâta timp, cel din stânga și cel din dreapta mea e în aceeași situație ca mine, de ce aş fi eu diferit de alții, să ies în evidență și să mă expun? Mai bine stăm aici, cu toții, chiar flămânzi dar măcar trăim, greu, dar trăim, de ce să risc lucrurile cunoscute pentru ceva ce nici nu știu sigur dacă e adevărat? Chiar și liderul nostru, care e un om important și cu vază, și desigur că știe mai mult decât mine, a spus că este o înșelătorie, să nu ieșim că vom muri! La adăpostul mulțimii mă simt protejat, până la urmă ce se va întâmpla cu toții se va întâmpla și cu mine, nu merită efortul de a ieși din locul stabil pe care îl am!

Da, este un efort și un preț de plătit ca să ieși din mentalitatea unor spații închise, să gândești din perspective noi și tinerești dar vestea bună este lucrul acesta "... nu va fi nici datorită forței și nici pentru că există o mare energie; ci prin intervenția Spiritului Meu!" (Zaharia 4.6 BVA) și că plata a fost realizată în întregime. Când Domnul Isus vorbește despre Împărăția Lui abundentă, nu se referă la un loc fizic ci la unul spiritual pentru că totul începe în duhul omului, crezând și primind harul lui Dumnezeu. Sămânța Adevărului crește, "se face trup", manifestarea în lumea vizibilă fiind ceva natural, simplu și ușor. Lupta este la nivelul minții pentru că diavolul te atrage pe terenul lui doar dacă reușește să te facă să validezi o minciună, crezând-o. Am cunoscut creștini care se împotrivesc puternic unor noi dimensiuni de cunoaștere spirituală, temându-se să nu fie înșelați de diavol cu învățături greșite și astfel să fie în pericol. Ei se opresc din creștere preferând să rămână în aparenta stabilitate a lucrurilor începătoare. Problema este că în lumea spirituală nu există stagnare, ci o mișcare continuă. Parabola semănătorului ne arată clar că există cineva care urmărește un singur lucru, să fure sămânța Adevărului semănată în oameni. Este o dinamică acolo, care excude pasivitatea, indiferența și stagnarea. O întrebare ar fi: avem încredere mai mult în abilitatea diavolului de ne înșela sau în capacitatea Duhului Sfânt, Apărătorul, numit și Duhul Adevărului, care ne conduce, ne învață, ne păzește, ne atenționează și „răsplătește pe cei ce îl caută”(Evrei 11.6)? Nu noi apărăm Adevărul, El este Cel care ne apără pe noi! Dumnezeu are nevoie să fie protejat de oameni? Nu! El este Dumnezeu! Dacă rămân în Adevărul Cuvântului și îl onorez, o fac pentru mine și viața mea, nu pentru că l-aș face Lui o favoare. Există și lideri spirituali care fac abuzuri, scot versete din context și merg în extreme periculoase? Da, sunt și din aceștia! Așa cum sunt și bani falși dar asta nu ne oprește să

identificăm și să folosim, fără frică, banii adevărați! „Deci vă propun să lăsați acele adevăruri simpliste despre Cristos; și să avansăm împreună spre cele specifice maturității.” spune autorul cărții Evrei, în cap.6 vers.1.

Desigur că nu ești obligat la nimic! Dacă mesajul meu te ofensează, poți să alegi să stai pe margine doar să privești și să gândești/vorbești ceea ce vrei, ce este în inima ta. Dumnezeu te iubește atât de mult încât nu te forțează să faci ceva ce nu dorești, te respectă ca persoană cu voință liberă. Dar să știi că este loc din belșug pentru fiecare, unii sunt începători, abia au ieșit din cetatea asediată, alții sunt mai avansați, au gustat și trăiesc deja din unele roade coapte ale victoriei, unul are un dar, altul are alt dar, nu e nicio problemă cu asta, suntem un singur Trup, Dragostea ne unește, învățăm cu bucurie unii de la alții iar Capul este Hristos. Nu e o competiție, niciunul nu este mai presus de celălalt, pentru că niciun om nu deține adevărul absolut, El ne deține pe noi și toți suntem câștigători. Nu ne împiedicăm unii de alții, culoarul fiecăruia este unic și specific, ochii celor pasionați de această călătorie sunt îndreptați ținând la Isus și caută să nu se lase distrași de lucruri fără valoare eternă. Și nu există creștini de categoria întâi și creștini de calitate inferioară, Hristos este Același , Singurul și Totul!